

[Den fg. indenrigsminister.]

jeg tror nok, vi har andre erfaringer andre steder i landet. Men alt det skal jeg lade ligge.

Man skal imidlertid være klar over, hvad det er, man gør, dels hvad det er, man gør økonomisk, dels hvad det er, man gør politisk. Her kommer vi altså til at opleve, at man økonomisk flytter en skattebyrde fra ejendomsbeskatningen til indkomstbeskatningen, og ingen kan afdiskutere, at dette har en fordelingsmæssig virkning. Man kan drøfte, hvor stor eller hvor lille den er, men det ville være i strid med sandheden, hvis man prøvede på at afdiskutere, at det betyder en ændret fordeling i samfundet, og at det betyder en ændret fordeling til fordel for dem, der er besiddere af fast ejendom, og til ugunst for dem, der ikke er besiddere af fast ejendom.

Det gælder indtægtsmæssigt, men hvad der er mere væsentligt efter min opfattelse, er, at det også kommer til at påvirke formuefordelingen, for man skal jo ikke tro, sådan som det ofte fremføres i argumentationen, at hvis man letter ejendomsskatten, f. eks. for landbruget, betyder det, at landbruget får så og så meget mindre i udgifter, og dermed er de så og så meget bedre stillet. Ja, det gælder de nuværende ejere, og derfor forstår jeg godt, at de nuværende ejere er interesseret i det, men vi ved alle sammen, at det bliver kapitaliseret, og at den unge, der skal sætte bo, kommer til at betale kapitalværdien af den skattelettelse, som man forhåbentlig ikke vedtager her.

Man taler om at vi skal lette generationsskiftet. Man lægger sten i vejen for generationsskiftet, hvis man vedtager dette lovforslag. Man gør formuefordelingen skævere og cementerer derfor på længere sigt også en skævere indkomstfordeling.

Ja, jeg kalder det, i en periode, hvor også vi i cialdemokratiet prøver på at appellere til samfundsforståelse og til, at vi alle sammen skal være med til at prøve på at løse samfundets problemer, for en dårlig handling, hvis man vedtager dette. Hvis man tror, at det gør det lettere at få de byrder, som hele befolkningen må bære for at klare de økonomiske vanskeligheder, vi vitterlig har, så tager man meget fejl. Man lægger også større sten i vejen for en fornuftig samfundsøkonomisk politik i Danmark.

Økonomisk er det, man gør, altså ikke forsvareligt. Det gavner nogle, det skader andre, og det skader os alle, fordi det gør det vanskeligere at få gennemført en ansvarlig økonomisk politik her i landet.

Det troede jeg at venstre ville tage hensyn til, jeg troede også, at de konservative ville, og jeg er forundret over, at kristeligt folkeparti ikke vil. CD har jeg i den henseende opgivet. Hvor det drejer sig om ejendomsbeskatning, har man et kompleks, og det er der ikke noget at gøre ved; mod komplekser kæmper selv guderne forgæves.

Så vil jeg gerne vende mig til det politiske. Hvad er så det, vi er vidne til her? Også det må kaste skygger — forhåbentlig ikke — men man skal vide, hvordan vores reaktion nødvendigvis må være, når man her ser et venstre danse efter fremskridtspartiets fløjte. Venstre ved udmærket godt, at der er andre muligheder for at forhandle i dansk politik. Venstre ved udmærket godt, at skal der ske noget fornuftigt også med vores økonomiske politik, så er det ikke til den side, det skal ske. Hvorfor vil man så være med til politisk at gøre det vanskeligere? Hvad er det for et formål, man har? Eller er man panisk slagen af skræk?

At fremskridtspartiet har taget dette standpunkt, kan vel ikke undre. At det betyder, at den direkte beskatning bliver forhøjet med mellem 400 og 500 mill. kr., derom siger man: ja, det er da ikke vores skyld, de kan jo bare spare ude i amterne. Det kan vi da ikke tage ansvaret for, siger man i fremskridtspartiet, vi vil da ikke forhøje det. Fremskridtspartiet med sin meget intelligente leder ved jo udmærket godt, at resultatet bliver, at indkomstkatterne i amterne bliver forhøjet, og fremskridtspartiet ved, at det betyder, at det er den proportionale beskatning, der får en yderligere tand opad. Det skal slås fast, det skal gentages på talerstol efter talerstol, det skal siges i diskussion mand og mand imellem. Et siger de damer og herrer, når de fører deres propagandatale, et andet stemmer de for om lidt.

Så må jeg sige til kristeligt folkeparti: jeg er faktisk rystet. (*Munterhed*). Ja, der skal meget til; selv om vægten er blevet mindre, skal der alligevel meget til at ryste mig. Jeg skal helt afholde mig fra religiøse citater, det mener jeg ikke kommer denne sag ved,